Vianoce
na
Manhattane
JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Vianoce na Manhattane

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

Vianoce na Manhattane

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 395. publikáciu.

Christmas on Fifth Avenue vydanú vydavateľstvom *One More Chapter* a division of HarperCollinsPublishers Ltd v roku 2025, preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 384
Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Originally published in the English language by *One More Chapter* a division of *HarperCollinsPublishers Ltd* under the title *Christmas on Fifth Avenue*.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2025
Cover Ilustration © Adrián Macho, 2025

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Jarmila Debrecká, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na trénovanie AI sú ***bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8305-224-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-223-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-222-2 (print)

Pre moju drahú priateľku Donnu, jednu z najláskavejších a najštedrejších ľudí, akých poznám.

1. KAPITOLA

EVIE

„Môžem vidieť vašu letenku a pas?“ spýtala sa žena za pultom pri vchode do salónika biznis triedy – áno, BIZNIS triedy.

„Isteže,“ odvetila som s trochu prehnaným nadšením. Snažila som sa zostať pokojná, lenže hoci som mala dvadsaťdeväť a pol roka, nedokázala som to. Zdvorilo sa na mňa usmiala a všimla som si, že jej jasnočervený rúž je úplne bezchybný. Napadlo mi, či v skutočnosti nemá pery natreté nejakou lesklou červenou farbou.

„Mohli by ste si dať dole slnečné okuliare a klobúk?“ požiadala ma a pozrela sa na moju pasovú fotografiu. Toľko k môjmu pokusu o prestrojenie. Klobúk a okuliare som si narýchlo kúpila po tom, čo sa mi niekoľko dievčat v rade pri bezpečnostnej kontrole otvorene smialo a ja som očervenela ako prezretá jahoda.

„Tadiaľto, slečna Greenová." Vďačne som si vzdychla. Takže takto sa cestuje štýlovo. Salónik biznis triedy bol obrovský. Nachádzali sa v ňom veľké kožené kreslá, bezplatný bufet, otvorený bar, kopy novín a časopisov, ale v tejto chvíli tam bolo aj veľmi rušno. Prvých päť minút som tam blúdila ako stratená ovca, no potom som v jednom rohu zbadala veľké kreslo s opierkou. Až keď som k nemu podišla a chcela si sadnúť, všimla som si, že protiľahlé miesto je obsadené – rozložité kreslo zakrývalo pred zrakmi ľudí cestujúceho.

Muž mal sklonenú hlavu a sústredene sa díval na displej svojho mobilu. Rovnako ako ja, aj on mal tmavé slnečné okuliare a okrem toho na hlave bejzbalovú čiapku. Dúfala som, že sa vkradnem do kresla bez toho, aby som ho vyrušila, ale narazila som do konferenčného stolíka, na ktorom sa hlučne rozkýval prázdny hrnček od kávy. Vzhliadol. Evidentne bol prekvapený. Pery stiahol do nepriateľskej úzkej čiary.

„Prepáčte," zašepkala som a z nejakého dôvodu som zasalutovala o šilt čiapky. Myslím si, že to bolo preto, aby som mu pripomenula, že sme inkognito spojenci. Chvíľu na mňa civel… niekedy je to vidieť aj za tmavými sklami okuliarov. Snažila som sa tvárit pokojne a vyrovnane. Nonšalantne som mu kývla, akoby som takto cestovala vždy a patrila k tej istej skupine.

Kývol mi späť a znova sklonil hlavu, pričom pozornosť obrátil k mobilu. Od podráždenia stiahol pery, keď si niečo prečítal.

Na nosení slnečných okuliarov je skvelé, že si môžete niekoho nenápadne prezrieť – dobre, priznávam, obdivovať. Naozaj bol hodný pohľadu. Tričko so vzorom Henley, ktoré mal na sebe, sa mu napínalo na poriadne širokých pleciach. Presne

to bola moja slabá stránka. Gaštanové vlasy sa mu kučeravili okolo tmavomodrej čiapky, na ktorej sa vpredu vynímali vyšité písmená N a Y. Mal výraznú čeľusť a orlí nos. Žeby bol mužský model? Herec? Čerešničkou na torte bolo jeho sexi strnisko, z ktorého som bola hotová.

Zrazu som si uvedomila, že na neho veľmi očividne zízam. Odvrátila som zrak a skúmala svoj mobil, ale o niekoľko minút som si znova nemohla pomôcť.

Na jeho ostražitom nehybnom postoji bolo niečo, čo naznačovalo, že je každú chvíľu pripravený bojovať alebo utiecť. Znova to upútalo môj pohľad. Snažila som sa dívať na neho nenápadnejšie. Prezerala som si ho, sledujúc, ako jeho pohybujúce sa pery odrážajú emócie skryté za slnečnými okuliarmi. Frustrácia, hnev, bolesť… to všetko rýchlo formovalo jeho pery, keď sústredene hľadel na displej mobilu, pričom sa odhodlane držal v strede sedadla, aby zostal neviditeľný pred zrakmi okoloidúcich.

Presne som vedela, aké hrozné môžu byť sociálne médiá. Už-už som sa ho chcela opýtať, či je v poriadku, keď som si uvedomila, že si na neho niečo projektujem. Že si spätne premietam svoje nedávne online zážitky. Hnusné komentáre, trolov, kritiku, úplný nedostatok empatie alebo súcitu. Vedela som sa vžiť do mierneho, zmäteného zamračenia, ktoré sa mu pri čítaní objavilo na tvári.

„Prepáčte," prerušila som ticho, rýchlo sa rozhodujúc.

„Hm," zamrmlal, pričom nevyzeral zvlášť priateľsky ani povzbudivo. Napadlo mi, že možno nehovorí po anglicky.

„Ehm, mohli by ste," vyslovila som pomaly a nahlas, a pre prípad, že by bol hluchý alebo cudzinec, som gestom ukázala

na svoje veci, „mi dať pozor na tašku?“ Pre istotu som ukázala na kabelu a prstami som urobila gesto, akoby som odchádzala. Nastala dlhá pauza. Práve som sa chystala preformulovať otázku, keď odvetil: „Vyzerám, akoby som ponúkal služby strážení detí?“

Takú strohú reakciu som od neho nečakala. Zaregistrovala som jeho americký prízvuk, ale potom som postrehla, že nasledovalo ironické zvlnenie pier. Pozorne som si ho prezrela od hlavy po päty.

„Hm,“ vyslovila som a premýšľajúc som prikývla. „Myslím si, že asi áno, ale len na dosť nízkej úrovni.“

„Na nízkej úrovni?“ V jeho hlase sa ozvala zvedavosť a roztiahol pery do neochotného úsmevu.

„Áno, zverila by som vám jedine tak príručnú batožinu a možno dobre vycvičenú čivavu.“

Vybuchol do smiechu. „Dobre vycvičenú čivavu! Ako vám niečo také vôbec napadlo?“

Dala som si dole slnečné okuliare a usmiala sa na neho. „Úprimne…“ odmlčala som sa. „Nemám tušenie.“

Tiež si zložil slnečné okuliare a odhalil výrazné modré oči. Pocítila som vlnu víťazstva, že sa mi nejako podarilo zlepšiť mu náladu.

„Ak vám to neprekáža,“ znova som kývla smerom k taške, „chcela by som si dať niečo na pitie.“

„Dobre, postrážim vám tašku,“ odpovedal zrazu s vážnym prikývnutím, no potom sa usmial a dodal: „Za predpokladu, že v nej nebude malý, dobre vycvičený pes.“

Pokrútila som hlavou, rozhliadla sa okolo seba a zašepkala: „Zbalila som si ju sama, som si celkom istá, že tam nie je.“

Na moje potešenie sa zasmial druhýkrát.

„Ďakujem, to je od vás naozaj milé. Nebudem dlho."

Urobila som krok vpred, no potom som sa zastavila, spomínajúc si na spôsoby, ktoré mi vštepila mama. „Môžem vám niečo priniesť?"

Jeho tvár na chvíľu zvážnela, akoby si na niečo spomenul, čo ma prinútilo zamyslieť sa, či mu niekto už hodný čas niečo neponúkol.

„Drink alebo niečo také?" nabádala som ho.

Sledovala som, ako prehltol a potlačil to, čo ho prenasledovalo. „Dal by som si pivo a hranolčeky. Ďakujem."

„Hranolčeky?" začudovala som sa.

„Vlastne radšej čipsy."

„Nejakú konkrétnu príchuť?" spýtala som sa.

„Syr a cibuľa," odvetil s rýchlym úsmevom. „Existuje aj nejaká iná príchuť?"

„Mne dosť chutia sladké čili, ale to je už trochu luxus."

„Luxusné čipsy?" Znova skrivil pery. „Kto by to bol povedal?"

„Viete, sú drahé," poznamenala som.

„Nie som až taký znalec." Usmial sa a uistil ma, že zo seba nerobím úplného idiota.

„Čoskoro som späť," povedala som.

„Na vašu tašku budem dávať naozaj veľký pozor," sľúbil a znova sa usmial, čím sa mu uprostred líca vytvorila veľmi roztomilá jamka, akoby mu tam niekto strčil prst.

Bolo to, akoby mi niekto pichol niečo do srdca a v hrudi mi zvláštne zaševelilo. Keď som sa otočila na odchod, znova som narazila do konferenčného stolíka, čím som si spôsobila druhú modrinu. Vyskočil a ochranársky natiahol ruky, akoby

ma chcel chytiť. To gesto sa mi zarylo do srdca ako šíp do dreva. Už dlho sa o mňa nikto nestaral. „Ďakujem," vykoktala som a podarilo sa mi udržať sa na nohách, pričom som zachytila prázdny pohár skôr, ako spadol.

„Dobrý postreh," pochválil ma a znelo to celkom milo.

Odchádzala som trochu zmätená. Možno to bolo len vzájomným ľudským spojením, ale v tej chvíli som sa cítila o niečo menej stratená.

Rýchlo som prešla cez salónik – teda tak rýchlo, ako sa len dalo, keďže tam bolo všetko zadarmo. Navonok, čisto z materiálneho hľadiska, sa veci vyvíjali lepšie. Môj život bol totiž v posledných týždňoch trochu nanič.

Naliala som si pohár šampanského – skutočného, nie prosecca – a potom som si prezrela výber piva. Premýšľala som, čo zobrať môjmu príťažlivému prísediacemu. Bol ku mne milý v porovnaní s tým, ako nepríjemne sa ku mne v poslednom čase správali cudzí ľudia. O pive som síce nevedela nič, ale keďže bolo zadarmo, vzala som hneď štyri rôzne fľaše. Vždy som ich mohla priniesť späť. A keď som šikovnému barmanovi vysvetlila svoju situáciu, láskavo mi požičal aj otvárač.

„Páči sa."

Keď pán Fešák uvidel, že nesiem plnú náruč fliaš, hrdlá nebezpečne zovreté medzi prstami, vyvalil oči. „Nevedela som, ktoré mám zobrať."

Položila som ich jednu po druhej na stôl, zatiaľ čo som naďalej držala svoj pohár s perlivým vínom.

V kútikoch očí sa mu objavili vrásky. „Ďakujem. Bol by som vďačný za čokoľvek. To je… ehm… veľmi ohľaduplné."

„Myslela som si," povedala som veselo, sadla si a zdvihla smerom k nemu svoj pohár predtým, než som si dala prvý dúšok šampanského, ohromená, že sa mi ho podarilo dostať na stôl bez toho, aby som rozliala čo i len kvapku. Keď som na jazyku ucítila šumivú perlivosť a ostrú kyslosť bubliniek, takmer som poskočila.

„Ach, a doniesla som aj čipsy," dodala som hrdo a vytiahla z vrecka mikiny balíček.

„Ďakujem. Rozmaznávate ma… teda až na to, že…" Naklonil sa dopredu a vybral si jedno z pív, pričom sa pozeral na vrch fľaše a okraj stola.

„Prepáčte," siahla som do zadného vrecka. „Požičala som si to." Podala som mu otvárač. „No musím ho hneď vrátiť."

„Mysleli ste na všetko," povedal s ďalším z tých úsmevov, ktoré v mojom vnútri robili zvláštne veci.

„Toto je život," utrúsila som so šťastným povzdychom a znova som si usrkla zo šampanského. Mojej mame by sa to páčilo. Len čo som na ňu pomyslela, srdce mi zaplesalo. Bolo to už päť rokov, čo zomrela, ale stále som cítila ten skrytý smútok, keď som si spomenula na všetky veci, ktoré jej nikdy nebudem môcť povedať. Napríklad teraz. Idem do New Yorku. V decembri. Budem bývať v hoteli *Plaza*. Bol to náš spoločný sen. Ten, o ktorom sme sa rozprávali, keď sme sa chúlili pod dekou a pozerali filmy *Láske na stope*, *Sám doma 2* a *Vianočný škriatok*, a to boli len niektoré z našich obľúbených. Vraveli sme si, že „jedného dňa". No ten nikdy neprišiel, hoci… ako sa z nej život vytrácal, rozprávali sme sa o ňom čoraz viac, i keď sme vedeli, že toho „jedného dňa" je nedosiahnuteľný sen.

„Hm," povedal môj nový priateľ a poriadne sa napil piva priamo z fľaše. „Ešte raz ďakujem."

„Žiadny problém a vďaka, že ste mi dali pozor na tašku." Usmiala som sa na neho. „Odviedli ste vynikajúcu prácu, a to napriek tomu, že ste žalostne nekvalifikovaný."

„Takže dostanem certifikát alebo niečo také? Za pracovnú skúsenosť?" spýtal sa a položil fľašu piva.

„Ó, áno. To rozhodne. Skvelá práca." Ukázala som mu palec hore. „Mohla by som… ehm… poslať vám ho cez WhatsApp na…" Zrazu sa mi vytratil hlas. Ach, nie. Znelo to, akoby som si pýtala jeho telefónne číslo.

Jemne sa na mňa usmial, čím ma zbavil rozpakov. „Nebojte sa. Poradím si aj bez toho." Vrátil sa k mobilu a ja som si s úľavou vydýchla. Naozaj som sa mu nesnažila nadbiehať. Rozhliadla som sa po miestnosti a stále som sotva dokázala uveriť tomu, že som naozaj tu. Pozorne som si prezerala ľudí, akoby ma niekto z nich mohol o túto úžasnú príležitosť pripraviť tak rýchlo, ako mi bola magicky udelená.

Keď ma kontaktoval marketingový tím hotela *Plaza*, týždeň som e-mail ignorovala, kým mi nenapísali znova. Ako finančná novinárka pre online časopis *Money Weekly* viem o podvodoch všetko… alebo by som skôr mala vedieť.

Aby som to skrátila, naletela som na podvod a prišla o nezanedbateľnú sumu peňazí.

Takže keď mi ponúkli druhý, tentoraz už skutočný, úplne bezplatný pobyt v hoteli *Plaz*a, bola som oprávnene opatrná.

Vďakabohu, pani z PR oddelenia bola vytrvalá.

A teraz som tu, na letisku Heathrow, a chystám sa nastúpiť do lietadla smerujúceho do New Yorku, aby som

strávila nasledujúce tri týždne vo Veľkom jablku a ubytovala sa v päťhviezdičkovom hoteli *Plaza* priamo na Piatej Avenue, hneď vedľa Central Parku.

Niekedy sa ľuďom stávajú aj dobré veci. Dokonca i mne.

2. KAPITOLA

NOAH

Keď som sa vrátil k mobilu, takmer ma bolela tvár od nezvyčajného usmievania sa, akoby moja pokožka protestovala proti tejto nečakanej aktivite. Dievča, nech už to bol ktokoľvek – tipoval som, že rovnako ako ja chce zostať v anonymite –, uspelo tam, kde sa nikomu inému nedarilo už viac ako týždeň od toho hrozného zvuku praskania kostí, keď som sa vrhol do agresívneho súboja.

Spoza slnečných okuliarov som sledoval, ako sa dievčina usmieva sama pre seba, a závidel som jej bezstarostný postoj, keď sa rozhliadala po miestnosti a s očividným potešením popíjala šampanské. Zrazu sa nenápadne rozhliadla a vytiahla z vrecka mikiny vrecúško Minstrels spolu s tyčinkou KitKat, balíčkom Mini Cheddar a malou plechovkou Pringles. Schovala si ich do tašky ako veverička, ktorá sa pripravuje na zimu.

Znova ma to prinútilo usmiať sa, pretože som si uvedomil, že ocitnúť sa v salóniku biznis triedy musí byť pre ňu novinka. Ja som si na to už trochu zvykol, ako aj na všetky tie výzvy profesionálneho futbalistu prvej ligy. Napriek tomu, že som si mohol zaobstarať čokoľvek, čo som chcel a kedykoľvek som chcel, bol som nevysvetliteľne dojatý, že mi priniesla nie jednu, ale hneď štyri fľaše piva, aby sa uistila, že zvolí to správne pre potešenie úplne cudzieho človeka. Jej sebadôvera a trochu netradičné myslenie boli roztomilé. Premýšľal som, že jej ponúknem svoje číslo, aby mi poslala „certifikát", a aj by som to urobil, keby nebolo toho, že som sa mal držať v úzadí a opustiť krajinu aspoň na tri týždne. Mal som príkaz „skryť sa pred pohľadmi médií", ako to diplomaticky sformulovala moja agentka Lara. V podstate som utekal, tak ako mi to prikázala ona aj môj tímový manažér. Predpokladali, že keď zmiznem z očí, zmiznem aj z mysle a futbalová asociácia by mohla súhlasiť s menej prísnejším trestom.

Hľadel som na titulok jednej zo športových spravodajských webových stránok a cítil som, ako sa mi vracia pochmúrnosť a v žalúdku ma páli známa nevoľnosť.

ŠPINAVÝ ZÁKROK SANDERSONA UKONČIL MENZIESOVU KARIÉRU V PREMIER LEAGUE

Pomaly som sa nadýchol a zahryzol si do pery. Premohla ma hanba. Kiežby som mohol vrátiť čas. Lenže nie, aj teraz v rušnej letiskovej hale som bol späť na ihrisku, pri zápase Fulham proti Aston Villa. Prehrávali sme o jeden bod. Ešte aj dnes, sekundu po sekunde, som si pamätal presný proces rozhodovania.

Potrebovali sme vyhrať. Dať gól. Išiel som do toho s plným nasadením. Cítil som šancu skórovať…

Keby som nebol na verejnosti, v rušnej letiskovej hale, zastonal by som a schoval si hlavu do dlaní.

Prešiel som na ďalšiu stránku.

TELEVÍZNY KOMENTÁTOR ŽIADA OSEMMESAČNÝ ZÁKAZ PRE SANDERSONA

Po zákroku, pri ktorom si Rick Menzies zlomil kvôli mne obe nohy, skončil v nemocnici a pravdepodobne už nikdy nebude hrať v Premier League, som dostal zákaz na šesť zápasov. Zaslúžil som si to v plnej miere, ale jednoducho som si nemohol dovoliť byť tak dlho mimo hry.

Kvôli tímu a môjmu budúcemu miestu v ňom som teda urobil, čo mi povedali. Dlžil som mnohým ľuďom a nemohol som si dovoliť sklamať ich, hoci ironicky ma práve tento strach prinútil riskovať neprimeraný zákrok.

Po dvoch týždňoch voľna kvôli zraneniu – a po štyroch prehrách tímu v medziobdobí – som sa musel uistiť, že môj návrat má zmysel. Aby som manažérovi ukázal, že možno som jedným zo starších hráčov v tíme, ale stále ma potrebuje.

Znova som sa nenápadne pozrel na dievča oproti. Zachytilo môj pohľad a venovalo mi ďalší úsmev. Rozžiarilo mu to tvár. Zjavne nemalo ani potuchy, kto som, a to samo osebe bola úľava. Keď som sa túlal ulicami, cítil som smútok. Dokonca aj tu, keď som stál v rade na odbavenie.

V mobile mi cinkla správa.

Šťastnú cestu. Správaj sa slušne a nedostaň sa do žiadnych problémov.

Lara, moja agentka. Mykol som sa. Vedel som, že je na mojej strane, ale mal som dosť vlastných výčitiek svedomia aj bez toho, aby mi musela pripomínať, že sa mám držať v úzadí a byť „dokonale čistý".

Zložil som si slnečné okuliare, aby som si pretrel unavené oči, a pritom som si zhodil z hlavy šiltovku. Posledných niekoľko dní som spal len málo. Možno nebol až taký dobrý nápad navštíviť Ricka Menziesa. Nestál o moje sympatie, hoci prijal ponuku, že zaplatím za jeho operáciu u špičkového ortopedického konzultanta vo Švajčiarsku.

Keď som sa natiahol a oprel sa o stoličku, zachytil som pohľad muža o niekoľko stolov ďalej. Zúžil oči a videl som, ako sa mu svaly napínajú ako býkovi chystajúcemu sa zaútočiť. Ležérne som odvrátil zrak, akoby som si nevšimol jeho náhly ostrý záujem, a modlil som sa, aby to nechal tak.

Toto prianie sa mi však nesplnilo. S arogantným a nadradeným postojom sa predieral pomedzi stoly. Mal na sebe futbalový dres Aston Villa, spod ktorého mu vykúkalo chlpaté brucho.

Dievča sa obzrelo a zbadalo ho prichádzať. Zadívalo sa späť na mňa a potom znova na neho.

„Sanderson. Ty zasraný idiot!" vykríkol a ukázal na mňa krátkym prstom.

Náhle okolo nás nastalo ticho a on pristúpil o krok bližšie.

„Preboha," povedala dievčina nahlas, vstala, pokrútila hlavou a zasmiala sa. Oči jej zažiarili, keď pohodila medenými kučerami. „Keby som dostala libru zakaždým, keď si niekto

pomýli môjho manžela, váľala by som sa v päťdesiatlibrových bankovkách. Viem, že vyzerajú úplne rovnako, ale môžem vás uistiť, že toto je Roy Ken… ton." Keď vyslovovala to priezvisko, bolo počuť, že sa jej hlas zľahka zasekol. „Môj manžel určite nie je slávny. Práve naopak. Je taký obyčajný, ako len môže byť. Práve ideme na svadobnú cestu." Odmlčala sa a potom s unaveným povzdychom dodala: „Takže ak chcete kohosi zbiť, prosím, vyberte si niekoho iného, pretože *nechcem*, aby bol na našich spoločných fotkách s monoklom."

Dievčina mi klesla do lona, objala ma okolo krku a pritiahla si ma k sebe. Ucítil som obrovskú vďačnosť, ktorá ma prinútila pevne ju objať. Namiesto toho som si však zaboril nos do jej krku, príliš prekvapený na to, aby som čokoľvek povedal, a rozptýlený vôňou jej pokožky a jej mäkkým zadkom, ktorý mi pristál na kolenách.

„Ďakujem, zlatko," povedal som, vďačný, že ten nahnevaný chlapík sa sústredil na ňu a nie na mňa. Ochranársky som si ju pritiahol k sebe v nádeji, že si na nej nevybije hnev, a bol som pripravený ju v prípade potreby odstrčiť z cesty.

„Doriti, veľmi ma to mrzí, zlato." Pozrel sa na mňa. „Prepáč, kamoš, naozaj sa na neho podobáš."

Pokrčil som plecami a s pokusom o anglický prízvuk som povedal: „Stáva sa mi to často." Znelo to ako Dick Van Dyke a cítil som, ako sa dievča mierne otriaslo, akoby potláčalo chichotanie sa.

„Okej," utrúsil a začal cúvať. Narazil však do stola, a tak sa radšej otočil a ponáhľal sa preč. Všetci okolo nás, ktorí naňho zízali, sa zrazu vrátili k svojim činnostiam.

Sedeli sme tam niekoľko sekúnd: ja ohromený a ona… nuž, nebol som si istý. Ruky som mal na jej páse a nechcel som ich

spustiť. Zrazu som pocítil niečo, čo mi v živote chýbalo. Potom sa tá chvíľa stala trápnou a ona mi vyskočila z lona. „Bola to zábava," skonštatovala.

„Roy Ken… ton?"

Usmiala sa a pohladila si bradu, pričom kývla na moje husté strnisko. „Ted Lasso. Lenže potom som si uvedomila, že to znie ako vymyslené meno, tak som to… rozviedla."

„Nemôžem uveriť, že si niečo také urobila," vyjachtal som ohromený jej drzosťou, rýchlym myslením, a predovšetkým ochotou zasiahnuť a zachrániť úplne cudzieho človeka. Mohlo sa to zvrtnúť zlým smerom a ona by bola prvá v palebnej línii. Postavila sa medzi mňa a hrozbu. Keby len vedela, ako málo si zaslúžim jej štedrosť. V hrdle sa mi zdvíhala nevoľnosť. Hanba ma takmer zrazila na kolená. Musel som sa dostať preč.

„Bolo to od teba veľmi milé. Ďakujem, ale musím ísť. Ohlásili môj let." S tým som si zbalil veci a utiekol, snažiac sa udržať medzi nami čo najväčší odstup. Bola taká milá, že som sa modlil, aby nikdy nezistila, že jej láskavosť bola úplne zbytočná a že Sanderson je Noah Sanderson, futbalista, ktorý zničil kariéru iného muža len preto, aby sa predviedol. Bol by som nerád, keby si uvedomila, že nestojím za záchranu.